

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **JUDr. M. Z.**, zastoupený Mgr. Markem Plajnerem, advokátem, se sídlem Na Příkopě 23, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 2. 2015, č. j. 57 A 109/2013 - 47,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 2. 2015, č. j. 57 A 109/2013 - 47, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Rozhodnutím žalovaného (dále jen „stěžovatel“) ze dne 29. 8. 2013, č. j. KDS/1671/13, sp. zn. ZN/370/KDS/13, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí obce P. (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 16. 7. 2013, č. j. 235/13, kterým byla odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“).

Žalobce brojil proti rozhodnutí stěžovatele žalobou, které Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) napadeným rozsudkem vyhověl a rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2013, č. j. KDS/1671/13, a rozhodnutí obce P. ze dne 16. 7. 2013, č. j. 235/13, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (výrok I. napadeného rozsudku). Dále krajský

soud ve výroku II. napadeného rozsudku uložil stěžovateli zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 17 357 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Marka Plajnera, advokáta.

Krajský soud dospěl na základě rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62, k závěru, že „žalobci měly být požadované informace ve smyslu § 8b odst. 1 a 3 zákona o svobodném přístupu k informacím poskytnuty“. Krajský soud však dále dovodil, že v posuzované věci je dán důvod pro zrušení rozhodnutí pro vady řízení z důvodu podle § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění. Ve věci je dle krajského soudu třeba učinit test proporcionality, na jehož základě budou z okruhu osob, zaměstnanců obce P., ohledně nichž bude informace poskytnuta, vyloučeny osoby, které se na podstatě vlastní činnosti obce P. podílí jen nepřímou a při zohlednění všech okolností nevýznamným způsobem a současně ohledně nichž nevyvstávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s jejich odměňováním jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně, tzn., že při splnění uvedených podmínek nebudou poskytnuty požadované informace ohledně osob vykonávajících např. údržbu, úklid apod. Ohledně zbývajících zaměstnanců obce P. je povinný subjekt povinen informaci dle žádosti žadatele poskytnout a nelze takovou informaci odepřít proto, že je povinný subjekt s žadatelem ve sporu majetkového charakteru, či proto, že mezi subjekty údajů jsou blízcí příbuzní žadatele. Argumentem pro neposkytnutí požadované informace dle názoru krajského soudu nemůže být ani obecné tvrzení povinného subjektu ohledně následků poskytnutí požadovaných informací, které mohou být pro subjekty údajů fatální, nezhojitelné, a to s ohledem na příbuzenské vztahy mezi žadatelem a některými subjekty údajů.

Krajský soud dále uvedl, že z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu nemohl postupovat podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť skutkový stav, který se podává z obsahu správního spisu a z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů není takového rozsahu, aby mu poskytoval podklad pro učinění závěru ve smyslu citovaného ustanovení o tom, že zde nebyly důvody pro odmítnutí žádosti. Proto nemohl krajský soud ve smyslu tohoto ustanovení povinnému subjektu nařídit požadované informace poskytnout. Dále krajský soud v této souvislosti uvedl, že mu nebyla známa konkrétní jména osob, jichž se poskytnutí informace týká, nemohl proto ve smyslu § 34 s. ř. s. tyto osoby vyzvat, zda budou uplatňovat v soudním řízení práva osob zúčastněných na řízení.

II. Obsah kasační stížnosti

Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel dne 24. 3. 2015 kasační stížnost, a to z důvodu, který stěžovatel podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Stěžovatel nesouhlasí se závěry krajského soudu, a to zejména s ohledem na skutečnost, že jediným východiskem pro vydání napadeného rozsudku byl rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62,

pokračování

který nemohl být stěžovateli v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí znám. Stěžovatel v této souvislosti uvedl, že si je vědom do doby rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu neustálené judikatury ohledně poskytování informací o platech, ale je přesvědčen, že při vydání žalobou napadeného rozhodnutí postupoval v souladu se zákonem a v souladu s judikaturou (nebo alespoň její částí), a přijde mu proto neetické a odporující smyslu spravedlnosti, jestliže zejména podle tohoto rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu krajský soud rozhodl. Dochází totiž k situaci, kdy dva roky po vydání žalobou napadeného rozhodnutí je vydán průlomový judikát a krajský soud uvádí, že se snad podle něj měl stěžovatel řídit a cituje jej jako závazný právní názor soudu, přestože stěžovateli nemohl být v době vydání jeho rozhodnutí znám. Dle názoru stěžovatele neodpovídají tyto závěry krajského soudu principům právní jistoty.

Stěžovatel dále namítá, že krajským soudem byla chybně vyhodnocena právní podstata sporu, neboť nejde o prostou otázku, zda poskytovat či neposkytovat informace ohledně platů, ale jedná se o otázku, zda je možné v této žádosti postupovat šikanózně a jednat proti smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím. Stěžovatel má za to, že rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014 č. j. 8 As 55/2012 – 62, „nezrušil“ možnost odmítnout žádost o informace (ať jsou požadovány platy či jakákoli jiná informace) ze specifického důvodu zneužití práva na informace. Jestliže je podle názoru povinného subjektu žádost o informace šikanózní a splňuje znaky zneužití práva na informace, pak má povinný subjekt vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti dle § 15 zákona o svobodném přístupu k informacím. Důvodem pro odmítnutí žádosti je specifický důvod výslovně neuvedený v zákoně o svobodném přístupu k informacím, a to právě zneužití práva na informace. Takto povinný subjekt postupoval.

Stěžovatel rovněž uvedl, že krajský soud nenahlížel na problematiku konkrétní žádosti o informace ve všech souvislostech a nezabýval se právy zúčastněných osob a povinnostmi povinného subjektu, který musí žádost o informace zhodnotit komplexně v souladu se zákonem o svobodném přístupu k informacím a vyhodnotit, zda není dán důvod pro odmítnutí žádosti. Podstatou věci je dle názoru stěžovatele posouzení, zda má právo na ochranu osobnosti přednost před právem na informace, když zákon o svobodném přístupu k informacím není nástrojem k tomu, aby jednotlivci ukojili svou bezbřehou zvědavost za situace, ve které správní orgán nemá nástroje, jak korigovat případné zneužití takto získaných informací.

Žalobce se dle stěžovatele pokouší prostřednictvím zákona o svobodném přístupu k informacím získat informace o příjemcích veřejných prostředků, avšak, jak již stěžovatel uvedl v napadeném rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě, nejde o řádný, právem aprobovaný výkon práva na informace, ale o šikanózní postup a zneužití práva na informace. Šikanózní výkon práva žalovaný dovozuje ze skutečnosti, že žalobce vede několik soudních sporů se svými příbuznými, zaměstnanci obce P., což bylo povinnému subjektu v době vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace známo. V této době byl rovněž projednáván soudní spor s obcí P. o neúčinnosti kupní smlouvy, kterou žalobce získal obecní pozemky v rozporu se zákonem a zjevně pod cenou. Tento soudní spor byl ukončen rozhodnutím, ve kterém byla vyslovena absolutní neplatnost právního úkonu prodeje obecních pozemků žalobci.

Stěžovatel v této souvislosti také namítl, že se krajský soud nijak nevypořádal s přesahem zneužití práva na informace, přestože tento argument napadené rozhodnutí obsahovalo.

Nezákonnost rozhodnutí spatřuje stěžovatel rovněž v závěru krajského soudu, který v napadeném rozsudku uvedl, že mu nebyla známa jména osob, jichž se poskytnutí informací týká, proto nemohl dle § 34 odst. 2 s. ř. s. tyto osoby vyzvat, zda budou uplatňovat v soudním řízení práva osob zúčastněných na řízení. Tento závěr nemá oporu v obsahu správního spisu povinného subjektu, ve kterém jsou založeny nesouhlasy s poskytnutím údajů o platech dotčených osob, o jejichž právech a povinnostech má být rozhodováno, když se jedná o zveřejnění jejich příjmů z pracovněprávního vztahu s obcí P. (povinným subjektem). Z těchto nesouhlasů byla krajskému soudu známa minimálně jména a příjmení dotčených osob a krajský soud mohl také vyzvat stěžovatele nebo povinný subjekt k doplnění identifikace těchto osob.

Podle názoru stěžovatele měly být tyto osoby v průběhu řízení před krajským soudem vyzvány v souladu s § 34 odst. 2 s. ř. s., což se nestalo a nebyl jim ani doručen rozsudek. Krajský soud se přitom ani nevypořádal s otázkou, proč tyto osoby nevyzval a z jakého důvodu jim nebylo třeba rozsudek doručovat.

Stěžovatel konečně namítl, že mu byla navíc za jeho postup uložena povinnost hradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 17 357 Kč, přestože je zde důvod zvláštního zřetele hodný, pro který by náhrada nákladů řízení neměla být přiznána žádnému z účastníků. Jestliže by pak byly náklady přiznány úspěšnému žalobci, mělo být přihlédnuto k účelnosti vynaložení těchto nákladů, neboť obdobné věci jsou běžně rozhodovány bez jednání a dle názoru stěžovatele by měla být náhrada nákladů řízení soudem snížena.

Ze všech výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl zrušení rozsudku krajského soudu.

Současně stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť v důsledku rozhodnutí krajského soudu vznikla povinnému subjektu povinnost žádost žalobce o informace vyřídit. Vzhledem k závěrům krajského soudu by tak bylo třeba alespoň větší část žalobcem požadovaných informací poskytnout. Stěžovatel má však vzhledem k výše uvedenému za to, že tyto informace by neměly být poskytnuty. Podle názoru stěžovatele jsou splněny předpoklady pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proto, že poskytnutí žalobcem požadovaných informací by znamenalo velký zásah do práv fyzických osob, které nebyly v průběhu řízení před krajským soudem „obeslány“, ačkoli bylo rozhodováno o nich samotných. Tento zásah by po poskytnutí předmětných informací nebylo možné zhojit a rozhodnutí o kasační stížnosti by mělo jen akademický charakter.

Žalobce se ke kasační stížnosti stěžovatele ani k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřil.

pokračování

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a je přípustná. Přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, neboť v řízení před krajským soudem shledal ke kasační námitce stěžovatele podstatné pochybení, nutně vedoucí ke zrušení napadeného rozsudku krajského soudu.

Podle § 109 odst. 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c) nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé anebo je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. K takovým vadám je tedy Nejvyšší správní soud povinen přihlédnout i v případě, nebyly-li by v kasační námitce namítány.

Po posouzení kasačních námitek Nejvyšší správní soud v první řadě shledává nedůvodnou kasační námitku, ve které stěžovatel poukazuje na dosavadní nejednotnou judikaturu, která byla sjednocena až rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62, a namítá, že je neetické a v rozporu s principem právní jistoty, že se závěry v tomto rozhodnutí měl řídit, přestože napadené rozhodnutí bylo vydáno až dva roky po vydání napadeného rozhodnutí.

K otázce „retroaktivity“ soudních rozhodnutí se již podrobně vyjádřil Ústavní soud např. v nález ze dne 12. 12. 2013, sp. zn. III. ÚS 3221/11: *„Soudní nalézání práva ... nelze (zpravidla) považovat za tvorbu právních předpisů, ale (jen) za jejich výklad a zpřesňování, s účinky inter partes, především pak toto z povahy věci působí "retroaktivně", neboť soud posuzuje (zpravidla) jednání, k němuž došlo v minulosti. Justice jakožto "nalézací" instituce tedy provádí výklad zákona (v jeho mezích), který platí "od začátku" a své uplatnění (coby právo v materiálním smyslu) zpravidla nalezne i u dalších případů, jejichž skutkový základ leží rovněž v minulosti (k tomu podrobněji níže) ... Jestliže tedy soudní rozhodnutí z podstaty věci působí zpětně (retrospektivně), nemůže se na ně uplatit ani obecný zákaz retroaktivity. Zásada právní jistoty, resp. důvěry v právo zde své uplatnění principiálně nenalezne, což plyne z existence zpravidla přítomné nejistoty účastníků řízení ohledně výsledku soudního nalézání práva, dané tím, že soudce není "subsumpční automat", který na skutkový stav aplikuje "dokonalé", tj. jednoznačně znějící (a všechny situace výslovně řešící) zákonné ustanovení, nlehdě na to, že se v řadě případů jedná o záměr zákonodárce, jako je tomu u norem s relativně neurčitou hypotézou, kde je dotváření práva ze strany justice nezbytné ... Pokud v rámci soudního rozhodování dochází ke změně judikatury, kdy stávající výklad zákona je odmítnut a nahrazen výkladem novým, není situace v zásadě jiná. I zde "správný výklad" dopadá na souzený případ zpravidla bezprostředně (tj. bez "přechodných ustanovení"), s účinky ex tunc, a své uplatnění nalezne - s ohledem na svou "presumptivní závaznost", založenou na přesvědčivosti argumentace, autoritě a kompetencích nejvyšších soudních instancí, a v tom rámci na tom, že tato závaznost představuje právní mechanismus sjednocování práva - (zpravidla) na všechny budoucí případy, jejichž skutkový základ spočívá rovněž v minulosti ... V obecné rovině lze vycházet především z toho, že změna judikatury obecných soudů - primárně s ohledem na princip rovnosti v právech*

(konkrétně v podobě zásady rovného použití práva) - nesmí být svévolná, což by bylo v případě, že by výklad a aplikace práva, představující odklon od dosavadní judikatury, postrádal racionální odůvodnění (tzn. nebyl by postaven na věcně přiléhavých důvodech, přičemž daná změna by se jevila jako náhlá, překvapivá, bez určité myšlenkové linie, a dané rozhodování by tak neslo známky nahodilosti) a současně by se ocital mimo rámec tzv. podústavního práva v důsledku toho, že by nerespektoval požadavky plynoucí z ochrany základních práv a svobod ... Na straně druhé neexistuje a nemůže existovat žádná garance proti změně judikatury jako takové; i když nenastane změna společenských poměrů, v právní oblasti dochází k neustálému vývoji a justiční orgány musí mít možnost, jež přímo plyne z čl. 95 odst. 1 Ústavy, zakotvujícího vázanost soudce zákonem, dosavadní, na základě nově získaných poznatků nesprávný právní názor zvrátit, resp. překonat [srov. např. náleze ze dne 11. 6. 2003 sp. zn. Pl. ÚS 11/02 (N 87/30 SbNU 309; 198/2003 Sb.), ze dne 15. 1. 2008 sp. zn. I. ÚS 605/06 (N 10/48 SbNU 95) a ze dne 22. 12. 2010 sp. zn. III. ÚS 1275/10 (N 253/59 SbNU 581), rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci Harrach proti České republice, 28. 6. 2011, č. 40974/09] ... Ke zmíněným nálezhům dlužno dodat, že změnu ustálené judikatury lze nepochybně považovat za negativní z hlediska zmíněných principů právní jistoty a důvěry občanů v právo, nelze ji však považovat za negativní obecně, naopak proces "zkvalitňování" práva je jevem prospěšným, a tudíž i žádoucím, a z toho důvodu se nemůže vyhnout ani justici, včetně nejvyšších soudů [srov. náleze ze dne 12. 5. 2009 sp. zn. IV. ÚS 2170/08 (N 117/53 SbNU 473) a ze dne 5. 8. 2010 sp. zn. II. ÚS 3168/09 (N 158/58 SbNU 345)].“

Z výše uvedeného je zřejmá nedůvodnost předmětné kasační námitky a zdejší soud k tomu dodává, že v nyní projednávané věci je rovněž podstatná skutečnost, že o změně judikatury v důsledku rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62, ani hovořit nelze, neboť Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 57/2010 – 79, vyslovil: „Zaměstnanec, jemuž je odměna za práci (plat) vyplácena z veřejných rozpočtů, je příjemcem veřejných prostředků podle § 8b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Informace o konkrétní odměně takového konkrétního zaměstnance, a to včetně její výše, je proto povinný subjekt povinen poskytnout v rozsahu vymezeném § 8b odst. 3 citovaného zákona.“

Krajský soud na projednávanou věc tedy mohl aplikovat rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62.

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou stěžovatele, že krajský soud se nevypořádal s argumenty žalobou napadeného rozhodnutí, které se týkalo zneužití práva na informace.

Svou povahou jde o námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku ve smyslu § 103 písm. d) s. ř. s., které ovšem Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit. Krajský soud v napadeném rozsudku výslovně s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62, konstatoval, že není prostor pro odepření poskytnutí požadované informace jen proto, že povinný subjekt je s žalobcem (žadatelem o informaci) ve sporu majetkového charakteru, anebo proto, že mezi subjekty údajů jsou žalobcovi blízcí příbuzní. Krajský soud také uvedl, že argumentem pro neposkytnutí požadované informace není ani tvrzení povinného subjektu ohledně následků poskytnutí požadovaných informací, které údajně mají být pro subjekty

pokračování

údajů fatální, nezhojitelné, a to právě s ohledem na příbuzenské vztahy mezi žadatelem a některými subjekty údajů.

Krajský soud se tedy s touto částí napadeného rozhodnutí vypořádal, jinou otázkou ovšem je, zda je jeho právní hodnocení správné. Takové posouzení ze strany Nejvyššího správního soudu by však bylo v danou chvíli předčasné, neboť řízení před krajským soudem trpí níže uvedenou podstatnou vadou, která má za následek jeho nezákonnost, přičemž pro tuto vadu je třeba napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

Jako důvodnou totiž shledal zdejší soud kasační námitku, v níž stěžovatel krajskému soudu vytýkal, že podle § 34 odst. 2 s. ř. s. nevyzval zaměstnance povinného subjektu (obce P.), zda budou uplatňovat v soudním řízení práva osob zúčastněných na řízení.

Ze spisového materiálu vyplynulo, že předmětem soudního přezkumu je odmítnutí žádosti o poskytnutí informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, v níž žalobce požadoval sdělení informací o vyplacených mzdách a odměnách zaměstnanců povinného subjektu, mezi nimiž jsou již podle obsahu napadených rozhodnutí správních orgánů mimo jiné blízcí příbuzní stěžovatele, a to synovec žalobce M. Z., syn žalobce P. Z. (členové zastupitelstva obce P.), neteř žalobce I. Z., bratr žalobce J. Z. (zaměstnanci povinného subjektu). V této souvislosti je třeba zdůraznit, že podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62, osoba, o jejímž platu se má informace poskytnout, vždy přichází v řízení před soudem jako osoba zúčastněná na řízení podle § 34 s. ř. s. Těmito osobami tedy nejsou jen výše jmenovaní příbuzní stěžovatele, ale všechny osoby, jichž se žalobcem požadovaná informace týká. Skutečnost, že žalobce sám tyto osoby neoznačil v podané žalobě je zcela bez významu. Podle § 34 odst. 1 s. ř. s. totiž osobami zúčastněnými na řízení jsou osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných uplatňovat. V daném případě není pochyb o tom, že se v případě všech zaměstnanců povinného subjektu o osoby na řízení zúčastněné jedná.

Neoznačil-li žalobce uvedené osoby již v žalobě, bylo povinností předsedy senátu krajského soudu tyto osoby vyrozumět o probíhajícím řízení, jakož je i vyzvat, aby oznámily, zda budou svá práva v řízení uplatňovat. Osoba zúčastněná na řízení má právo předkládat písemná vyjádření, nahlížet do spisu, být vyrozuměna o nařízeném jednání a žádat, aby jí bylo při jednání uděleno slovo. Rovněž se jí doručuje rozhodnutí, jímž se řízení u soudu končí (§ 34 odst. 2, 3 s. ř. s.), proti němuž má právo podat kasační stížnost (§ 102 s. ř. s.). V projednávané věci však krajský soud ničeho v tomto směru neučinil a v řízení nepostupoval ani v souladu s § 74 odst. 1 s. ř. s.

V tomto směru lze také přisvědčit námitce stěžovatele vytýkající nesprávnost závěru krajského soudu, že mu nebyla známa jména osob, jichž se poskytnutí informací týká, proto nemohl dle § 34 odst. 2 s. ř. s. tyto osoby vyzvat, zda budou uplatňovat v soudním řízení práva osob zúčastněných na řízení. Tento závěr nemá oporu již v obsahu

napadeného rozhodnutí žalovaného a v rozhodnutí povinného subjektu, ve kterém jsou některé z těchto osob jmenovitě uvedeny, a krajský soud mohl také vyzvat stěžovatele nebo povinný subjekt k doplnění identifikace těchto osob přicházejících podle obsahu správního spisu stěžovatele a povinného subjektu v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, tj. osoby, o jejichž právech a povinnostech má být rozhodováno, když se jedná o zveřejnění jejich příjmů z pracovněprávního vztahu s obcí P. (povinným subjektem).

Již tato podstatná vada řízení před krajským soudem, ke které by musel zdejší soud přihlédnout i v případě, že by předmětnou kasační námitku stěžovatel nevzněl, sama o sobě nutně musí vést ke zrušení napadeného rozsudku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2007, č. j. 5 As 3/2007 - 68).

Dále Nejvyšší správní soud vypořádal námitku stěžovatele mířící proti nákladovému výroku rozsudku krajského soudu, které ovšem nelze přisvědčit. Skutečnost, že náhrada nákladů řízení činí částku 17 357 Kč, rozhodně nemůže být důvodem zvláštního zřetele hodným ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s. Za tento důvod nelze považovat ani skutečnost, že ve věci bylo k žádosti žalobce nařízeno jednání. Čl. odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb., ve znění Protokolu č. 11, vyhlášeného pod č. 243/1998 Sb. (dále jen „Úmluva“), čl. 90 Ústavy ČR a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) zakotvují právo na spravedlivý proces, zahrnující povinnost soudů poskytovat ochranu právům zákonem stanoveným způsobem. Právo na soudní a jinou ochranu zakotvuje taktéž čl. 6 odst. 1 Úmluvy a dále čl. 96 odst. 2 Ústavy a čl. 38 odst. 2 Listiny. Garantem tohoto práva je obligatorní povinnost soudu vést jednání ústně a veřejně (vyjma případů stanovených zákonem), v přítomnosti účastníka řízení a s možností účastníka řízení vyjádřit se ke všem prováděným důkazům. Úmluvou, Ústavou a Listinou garantované právo účastníků řízení na veřejné projednání věci v jejich přítomnosti a s možností vyjádřit se k prováděným důkazům, může být prolomeno jen zákonem. Takovým případem je § 51 odst. 1 s. ř. s., ale žalobci ani z hlediska rozhodnutí o náhradě nákladů řízení nelze klást k tíži, že využil svého ústavně zaručeného práva na veřejné projednání své věci. V této souvislosti je však vhodné uvést, že s ohledem na zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení, nemůže výrok o náhradě nákladů řízení v každém případě obstát.

Nejvyšší správní soud pak nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože ve věci samé bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí.

Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud shledal v postupu krajského soudu naplnění důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a proto rozsudek Krajského soudu v Brně postupem dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil.

V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.) v dalším řízení všechny osoby, které přicházejí v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, vyrozumí podle § 34 odst. 2 s. ř. s. o probíhajícím řízení a vyzve je, aby ve lhůtě, kterou jim k tomu současně stanoví, oznámily, zda v řízení budou uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení.

pokračování

V novém rozhodnutí rozhodne Krajský soud v Brně rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 23. dubna 2015

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu